

Arrest

nr. 167 980 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 162 036 van 13 februari 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 25 februari 2016.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PAESHUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 december 2015 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 16 november 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Na te hebben vastgesteld dat verzoeker reeds een asielaanvraag in Duitsland had ingediend verzocht verweerder de Duitse autoriteiten op 19 januari 2016, gelet op de bepalingen van artikel 18, § 1, b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), om verzoeker terug te nemen.

1.3. Via een op 25 januari 2016 gedateerd schrijven deelden de Duitse autoriteiten verweerder mee het terugnameverzoek van 19 januari 2016 in te willigen op basis van artikel 18, § 1, b van de verordening nr. 604/2013.

1.4. Op 2 februari 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [N.]

voornaam : [A.N.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 16/12/2015 asiel in België en legde geen identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 11/01/2016 en verklaarde dat hij Afghanistan verliet maar geen exacte data weet. Hij verklaarde dat hij ongeveer anderhalve maand vóór zijn aankomst in België uit Afghanistan vertrokken is. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Afghanistan naar Pakistan reisde waar hij 8 dagen verbleef bij de smokkelaar op een onbekende plaats. Vandaar reisde hij verder naar Iran waar hij 14 dagen verbleef bij de smokkelaar op een onbekende plaats. De betrokkene verklaarde dat hij verder naar Turkije reisde waar hij 4 dagen verbleef in Ankara en vandaar verder reisde naar Griekenland waar hij 4 dagen verbleef in het Victoria park. Hij verklaarde dat hij vanuit Griekenland via Slovenië en via Servië naar Oostenrijk reisde waar hij 5 dagen verbleef in een opvangcentrum. Hij verklaarde dat hij vandaar doorreisde naar Duitsland waar hij 3 dagen verbleef in een opvangcentrum in een voor hem onbekende plaats. Betrokkene verklaarde dat hij verder reisde naar België waar hij arriveerde op 16/11/2015.

Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort en verklaarde dat hij zijn taskara in Afghanistan achtergelaten heeft.

De betrokkene verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Duitsland. Na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek gaf betrokkene toe dat zijn vingerafdrukken in Duitsland genomen werden. Hij verklaarde dat hij ongeveer 3 dagen in een opvangcentrum verbleven had maar niet weet waar dit was.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 19/11/2015 asiel vroeg in Duitsland.

Op 19/01/2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 25/01/2016 op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Duitse instanties lieten ons ook weten dat betrokkene bij hen gekend is als [N.N.] [...] Afghanistan.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij aan de smokkelaar informatie gevraagd had over enkele Europese landen en daaruit heeft hij dan België gekozen. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde dat als hij in Duitsland zou willen zijn dan was hij daar gebleven en zou hij niet naar België gekomen zijn.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodacresultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene asiel vroeg in Duitsland. Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan de Duitse instanties en stelde dat als hij in Duitsland zou willen zijn dan was hij daar gebleven en zou hij niet naar België gekomen zijn. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We merken verder op dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

De Duitse instanties stemden op 25/01/2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of

die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5). Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 11/01/2016 dat hij gezond is. We merken verder op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. Verzoeker werd op 15 februari 2016 overgebracht naar Duitsland.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker op 15 februari 2016 werd overgedragen aan de Duitse autoriteiten en hij om die reden geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

3.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

In casu is het niet betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker nog een belang heeft bij zijn beroep tot nietigverklaring dat is gericht tegen dit bevel. Verzoeker toont, in zijn synthesesmemorie en ter terechtzitting, ook op geen enkele wijze aan dat hij nog een belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten tot de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 februari 2016.

De exceptie is gegrond in de mate dat ze is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vastgesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 en dat artikel 29, 3 van deze verordening luidt als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdracht besluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Artikel 30, 2 van de van de verordening nr. 604/2013 bepaalt voorts:

“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, ook nadat een overdracht aan het land dat door verweerder wordt geacht verantwoordelijk te zijn voor

de behandeling van verzoekers asielaanvraag werd doorgevoerd, verzoeker een voordeel kan opleveren.

De exceptie wordt verworpen in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 18 § 1, b van de verordening nr. 604/2013, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het (herziene) Europees Sociaal Handvest, ondertekend te Straatsburg op 3 mei 1996 en goedgekeurd bij wet van 15 maart 2002 (hierna: het Europees Sociaal Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting in zijn syntheseseminarie:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat:

- *Vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat verzoeker asielvroeg in Duitsland op 19/11/2015.*
- *Onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene asiel vroeg in Duitsland.*

Dit argument kan niet worden bijgetreden omdat:

1. *Verzoeker ten allen tijde heeft ontkend een asielaanvraag in Duitsland te hebben ingediend. Gedaagde gaat er in zijn beslissing onterecht vanuit dat verzoeker een asielaanvraag zou hebben ingediend in Duitsland.*

Verzoeker zijn vingerafdrukken werden genomen in Duitsland nadat verzoeker werd gearresteerd door de politie. De politie heeft hem nadien vrijgelaten zonder hem op de hoogte te brengen van de mogelijkheden een asielaanvraag in te dienen. Niets wijst erop dat verzoeker effectief een verzoek tot asiel heeft ingediend.

Gelet op bovenstaande rapport staat het onbetwistbaar vast dat Duitsland gebukt gaat onder de grote toevloed van asielzoekers en de administratie deze toevloed niet aankan. Het rapport bevestigt dat vingerafdrukken genomen worden zonder dat een asielaanvraag ingediend wordt, dat opname van asioldossiers op zich laat wachten en dat mensen worden gearresteerd zonder opname van hun asielaanvraag door de politie.

Er kan niet gegarandeerd worden dat Duitsland de asielaanvraag van verzoeker heeft opgenomen en dat deze daadwerkelijk in behandeling is.

2. *Duitsland is momenteel het voorwerp van een uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Syrië en Irak. Gedaagde heeft zich niet de minste moeite getroost om de concrete invloed te onderzoeken voor verzoeker gelet op de uitzonderlijke grote toestroom aan migranten in Duitsland.*

Hierdoor kan niet worden gegarandeerd dat het non-refoulementbeginsel zal worden gerespecteerd en verzoeker een effectief onderzoek van zijn asielaanvraag zal krijgen in Duitsland, hetwelk kan leiden tot een schending van de artikelen 3 EVRM en art. 4 Europees Sociaal Handvest. Gedaagde heeft een incorrecte toepassing gemaakt van art. 51/5 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.b van Verordening 604/2013.

Daarnaast leidt dit alles ook tot een gebrekkige motivatie van de beslissing van 2/2/2016.

3. *Tegenpartij verwijst in zijn syntheseseminarie naar hetzelfde AIDA-rapport, waaruit zij afleidt dat er geenszins problemen zouden zijn in Duitsland met de behandelingen van Asielaanvragen. Nochtans*

wijst verzoeker op een aantal elementen uit datzelfde AIDA-rapport waaruit blijkt dat bepaalde asielaanvragen niet geregistreerd werden, in de praktijk zijn er moeilijkheden met registraties gemeld in verband met weigeringen aan de grens. Af en toe werd er gerapporteerd dat asielzoekers gearresteerd werden nabij de grens voordat zij asiel konden aanvragen. Verder, is het ook mogelijk dat asielaanvragen niet werden overgemaakt aan de BAMF indien toegang tot het grondgebied werd afgewezen in geval van aanhouding aan de grens. Daarnaast vermeldt het AIDA-rapport ook dat Duitsland gebukt gaat onder de grote toevloed van asielaanvragen. (Aida-rapport Duitsland November 2015, p. 13-15, www.asylumineurope.org) Het rapport vermeldt dus letterlijk hetzelfde als datgene wat verzoeker argumenteert."

4.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland en dat de Duitse autoriteiten, die trouwens reeds het terugnameverzoek inwilligden, om die reden en overeenkomstig artikel 18, § 1, b van de verordening nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Er wordt tevens uitvoerig uiteengezet op basis van welke vaststellingen werd besloten dat de rechten van verzoeker in Duitsland gegarandeerd zijn en er wordt nader ingegaan op verzoekers individuele situatie. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet correct zijn, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Allereerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt dat niet vaststaat dat zijn asielaanvraag werd geregistreerd in Duitsland. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat uit het vingerafdrukkenrapport, dat is opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de code "1" wordt vermeld in het referentienummer dat door de Duitse autoriteiten wordt gebruikt, wat betekent dat deze vingerafdrukken werden genomen ingevolge een asielaanvraag (cf. artikel 24.4 van de verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking)). De Duitse autoriteiten hebben daarenboven in hun schrijven van 25 januari 2016 duidelijk aangegeven dat zij het terugname-

verzoek van verweerder inwilligden gelet op de bepalingen van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 en deze bepaling luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

De Duitse autoriteiten hebben derhalve, door naar deze bepaling te verwijzen, nogmaals bevestigd dat verzoeker in Duitsland een asielaanvraag indiende en deze aanvraag in behandeling is.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder er ten onrechte is van uitgegaan dat hij een asielvraag in Duitsland zou hebben ingediend en dat deze in behandeling is.

Daarnaast stelt verzoeker dat verweerder zich niet de minste moeite heeft getroost om te onderzoeken of ingevolge de grote toevloed aan kandidaat-vluchtelingen en economische migranten de Duitse autoriteiten het non-refoulementbeginsel zullen respecteren en of er een effectief onderzoek van zijn asielaanvraag zal plaatsgrijpen. Een eenvoudige lezing van de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf leert de Raad evenwel dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers aangegeven een recent rapport omtrent de situatie van kandidaat-vluchtelingen te hebben geconsulteerd en heeft geduid dat uit dit rapport zonder meer blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de verordening nr. 604/2013 naar Duitsland worden overgebracht geen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure die is voorzien om een internationale beschermingsstatus te verwerven. Hij heeft tevens verwezen naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel en hij heeft gesteld dat Duitsland het EVRM ondertekende en er dus mag van worden uitgegaan dat dit land het non-refoulementbeginsel en de verdragsverplichtingen die voortvloeien uit het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en uit het EVRM nakomt.

Waar verzoeker nog stelt dat er in het rapport waarnaar verweerder verwijst melding wordt gemaakt van enkele problemen bij de registratie van asielaanvragen aan de grens moet worden benadrukt dat zijn asielaanvraag, blijkens de uit Duitsland afkomstige stukken, reeds werd geregistreerd en dat verweerder er terecht op heeft gewezen dat verzoeker in het kader van de verordening nr. 604/2013 naar Duitsland wordt overgebracht. Er is in voorliggende zaak geen sprake van situatie waarbij een kandidaat-vluchteling wordt aangetroffen aan de grens. Er blijkt voorts geenszins dat de Duitse autoriteiten personen die in het kader van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen, zonder dat hun asielverzoek is behandeld, terugsturen naar hun land van herkomst of dat kandidaat-vluchtelingen in Duitsland worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekers toelichtingen laten dan ook niet toe te concluderen dat in casu het non-refoulementbeginsel of artikel 3 van het EVRM dreigt te worden miskend.

De uiteenzetting van verzoeker geeft geen aanleiding tot het besluit dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.1.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder door de bestreden beslissing tot weigering van verblijf te nemen het non-refoulementbeginsel of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden en een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 waar hij oordeelt dat de Duitse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

4.1.2.4. Verzoeker zet niet uiteen waarom hij van mening is dat artikel 4 van het Europees Sociaal Handvest – dat betrekking heeft op het recht op een billijke beloning voor werknemers – werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Europees Sociaal Handvest, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

“Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 11/1/2016 dat hij gezond is. We merken verder op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen kan verkrijgen”

Ook dit argument kan niet worden bijgetreden:

Gedaagde motiveert dat verzoeker in perfecte gezondheid verkeert, is dit niet correct. Verzoeker heeft een gebroken neus sinds zijn vertrek uit Afghanistan. Zodra verzoeker werd overgebracht naar het opvangcentrum te Zwijndrecht werd duidelijk dat hij hiervan veel hinder ondervindt en dat hij mogelijks een operatie zou moeten ondergaan.

Verzoeker heeft ook pijn aan zijn onderbenen.

Verweerder haalt in haar synthesesamenvatting steeds aan dat verzoeker heeft beweer[d] gezond te zijn tijdens het gesprek van 11 januari 2016. Dit argument dient met de grootste omzichtigheid te worden bekeken, omdat dit louter in het bijzijn was met verweerder en door bijstand van een tolk van verweerder. De waarachtigheid van dit gesprek en de vertaling die hieruit is voortgekomen - waarop verweerder zijn volledige betoog steunt - dient bijgevolg met een korrel zout te worden genomen.

Indien verzoeker wordt teruggestuurd naar Duitsland is het onduidelijk of deze behandelingen kunnen worden verdergezet. Dit kan weken tot zelfs maanden duren. Gedaagde kan niet garanderen dat de behandelingen in Duitsland worden verdergezet. (stuk 8) Het is immers zo dat de Duitse autoriteiten in beginsel geen medische zorgen hadden voorzien.

Verweerder neemt deze argumentatie niet op in zijn beslissing. Men verwijst nergens naar de gezondheidstoestand van verzoeker. Men heeft hier ook geen verder onderzoek naar gedaan...

Dat er derhalve een schending is van de artikelen 3 EVRM en art. 4 EU-handvest, alsook een schending van de motiveringsplicht..”

4.2.2.1. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op 11 januari 2016 werd gehoord door verweerder en dat hij op de vraag om toelichting te geven inzake zijn gezondheidstoestand louter stelde *“Ik ben gezond”*. Verzoeker gaf dus niet te kennen enig medisch probleem te hebben, laat staan een gezondheidsprobleem dat een behandeling vereiste of dat zijn overdracht naar Duitsland onmogelijk zou maken. Verzoeker kreeg tijdens het gehoor bijstand van een tolk (Pashtou) en ondertekende het gehoorverslag voor akkoord. Verzoeker kan, gelet op deze vaststellingen, niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de inhoud van het gehoorverslag in vraag moet worden gesteld en dat verweerder de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Er moet ook worden geduimd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een attest van 11 februari 2016 dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift en waaruit blijkt dat hij, nadat de beslissing tot weigering van verblijf was genomen, meer specifiek op 4 februari 2016 en op 11 februari 2016, een arts consulteerde. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

4.2.2.2. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder enig medisch probleem over het hoofd heeft gezien dat hij zelf voldoende belangrijk achtte om te vermelden of dat hij enige aandoening zou hebben die een onmiddellijke medische tussenkomst vereist en die niet in Duitsland kan worden behandeld, zodat op basis van zijn toelichting in zijn tweede middel geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Er dient trouwens te worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan een ander land en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing tot weigering van verblijf te nemen.

4.2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en dient te worden benadrukt dat verweerder duidelijk heeft verwezen naar verzoekers verklaringen omtrent zijn medische situatie en heeft uiteengezet waarom deze verklaringen geen belemmering vormden om te besluiten dat de Duitse autoriteiten konden worden aangewezen als de verantwoordelijke autoriteiten voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoekers aanvullende toelichting geeft dan ook geen aanleiding tot de vaststelling dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden.

4.2.2.4. De verwijzing van verzoeker naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet is voorts niet dienend, daar deze bepaling slechts voorziet dat in een bevel om het grondgebied te verlaten of in een beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast moet worden vermeld en de bestreden beslissing tot weigering van verblijf geen bevel om het grondgebied te verlaten of een beslissing tot terugleiding naar de grens is.

4.2.2.5. Wat de opnieuw aangevoerde schending van artikel 4 van het Europees Sociaal Handvest betreft moet wederom worden vastgesteld dat verzoeker – die geen werknemer is in België – niet toelicht waarom hij van mening is dat deze verdragsbepaling werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK